

Publicerad 2010-10-05 19:24 av Benjamin Jakobsson

Kallprat, sandstorm & en blödande snorvalp

Det finns ingen tid.

Än så länge finns det bara dialog. Jag säger till när vi kommer till det andra.

Jag har sett ingen tid. Jag har ingen tid. Jag har alltid ingen tid.

Fortfarande bara dialog. Klockan är 17:04. Om tio minuter blir det något nytt. Bara tio minuter kvar.

Jag hatar ingen tid. Jag är ingen tid. Men vad är ingen tid? Är det Jag?

Nu står jag på spårvagnen. Det är mörkt utanför. Vagnen är ljus. Nästan tom. Jag står bredvid sätet där jag sitter.

Då skiftade det mellan ljust och mörkt. Då var det alltid ett skifte.

Snart.

Jag hör den inte längre. Jag hör inte dialogen. Men jag läser den. Man kan läsa dialog. Dialog kan vara text.

Exakt.

Exempel:

Den blödande pojken.

Har du sett den blödande pojken?

Jag ser den blödande pojken.

Jag är den blödande pojken.

Nej, förresten.

”Har du sett den blödande pojken?”, frågar jag. ”Kanske har du bara hört honom? Fan vad jag hatar caféer.”

Mike hatar också caféer. Han hatar dem för att de är tomma. För att caféer kan vara fyllda av människor, men ändå vara tomma.

”Varför bad du mig att komma hit? Du vet att jag hatar caféer. Dessutom är det stormvarning ute. Jag borde vara hemma. Jag borde inte ha kommit. Varför bad du mig att komma hit?”

Det finns ingen tid.

”Jag ville prata med dig”, säger jag. ”Jag ville visa dig något. Det är därför du sitter här. För att du måste se det jag vill visa dig. Du har inget val.”

”Då går jag då”, säger han. ”Du kan inte tvinga mig att sitta kvar.”

Men han går inte. Han ser bara frågande på mig. Som om jag ska förklara mig.

Det kommer ingen dimma.

Istället kommer sand.

Även Judy hatar caféer. Kanske till och med mer än vad Mike gör. Framförallt hatar hon Café Teté, där jag och Mike sitter nu.

Hon är också hittvingad, men inte av mig. Hon jobbar här. Det är därför hon hatar caféer. För att hon jobbar på ett.

Jag ser mig omkring, anstränger mig för att ge form åt rummet. Jag börjar med att göra det avlångt. Sedan ställer jag två rader av bord mot väggen till höger om mig och Mike, ett par för varje fönster. Alltså 32 stolar och 16 bord. De når ända bort till entrén, där viker de sig runt hörnet och blir till en uteservering. Hur många bord och stolar jag ställt upp utanför vet jag inte. Varför jag ens brytt mig om att plocka fram uteserveringen en dag som denna har jag inte heller någon aning om.

Ingen sitter ute. Ingen kommer att gå ut och sätta sig.

”Det är ju för fan stormvarning ute”, säger Mike igen.

”Gå hem då”, säger jag.

”Jag ska”, svarar han och sitter kvar.

Jag säger ingenting. Ingen av oss säger någonting. Vi sitter bara tysta ett par minuter.

Klockan 17:22 smäller det till inne på caféet. Fönstren börjar bukta, ett par av stolarna på uteserveringen faller omkull, men ingen ser det. Det blåser för mycket utanför. Och det är sand i vinden.

”Vad fan är det som händer?”, mumlar Eric och lägger ifrån sig trasan han nyss hämtat från förrådet. Han skulle precis till att börja torka de lediga borden, men istället stirrar han bara ut i mörkret utanför.

Men det kommer ingen dimma.

Det kommer bara sand.

Sandstorm. Har du någonsin sett en sandstorm?

Det finns inga sandstormar i Sverige.

Det här är inte Sverige.

Vad är det då? Vart är vi?

Vi är ingenstans.

Vi har ingen tid.

”När du går ut genom dörren, Mike”, säger jag. ”När du går ut genom dörren kommer du att känna vad sandstormar gör med människohud. De gör fruktan-svärda saker. De gör fruktansvärt ont.”

Jag måste blunda. Jag står ute på trottoaren nu och sanden försöker äta sig in under mina stängda ögonlock. Den försöker krypa in mellan mina sammanpressade läppar och den täpper igen mina öron, virvlar upp i näsan. Mina händer trevar längs med husfasaden. Mitt namn är Mike.

Judy springer in bakom köket. In i skrubben där man byter om och rotar fram sin mobil. Hon måste ringa

någon. Någon måste veta vad det är som händer. Varför det har blivit kolmörkt ute, mitt på dan.

När stormen slår till är Café Teté 12 personer. Mike som ni redan träffat, Arthur som är en gammal man med mustasch, smutsiga fingernaglar, rosa strumpor, lackskor, vindjacka, skjorta utan slips, långkalsonger. Linda i sin tjocka rosa täckjacka och tajta jeans och hennes son Oscar, som är iklädd overall och en tjock mössa, sitter vid bordet bakom oss. Oscar har ett par spindemannenkalsonger som han har råkat pissa ner fyra gånger sedan Linda köpte dem åt honom, trots att han är sedan ett par år tillbaka egentligen är för gammal för att pissa ner sig.

Sarah ser jag inte just nu, men jag vet att hon är här någonstans. Att hon sitter vid något av borden. Jag vet även att hon älskar sin TV. Att hennes favoritprogram är Oprah, Dr. Phil, och att hon tror på andar.

Lizzy och hennes pojkvän Corey sitter precis vid entrén. De har varit ett par i cirka ett år och det är allt man behöver veta om dom just nu. Dom kommer ändå att dö ganska snart.

Inne på toaletten sitter en kvinna som jag glömt namnet på. Hon har mens och cykelbyxor, men inga tamponger. Det är därför hon suttit där så länge. Snart 45 minuter.

Hennes man, som borde ha blivit orolig för sin hustru vid det här laget men inte har blivit det, sitter vid ett av borden närmast dörren. Han har också cykelbyxor.

De resterande två är Judy, som står i kassan, och Eric, som skiftar mellan att stå i disken och i köket. Det är Judy och Eric som jobbar på Café Teté när stormen slår till.

”Mamma?”, frågar Oscar.

Hon lyssnar inte. Oscars mamma lyssnar nästan aldrig. Framförallt lyssnar hon inte när en solig höstdag har blivit en bäcksvart natt på bara ett ögonblick.

”Mamma? Mamma?”, Oscar drar henne i Jackärmen. Hon har suttit med jackan på fastän det är varmt i caféet. Hon vet inte om det själv, men hon har feber, och det är därför hon fryser. Därför hon inte tagit av sig jackan. ”Mamma! Kolla då! Kolla! Är det där blod?”, skriker han och Linda rycker till. Det gör Mike också. ”Blod? Blod vart?”

Jag har ingen tid att slösa. Massor med ingen tid. De andra inne på caféet har inte heller tid, men de har det på ett annat sätt. Ingen har ingen tid på samma sätt som jag har det.

Exempel 1:

Den blödande pojken. Har du sett den blödande pojken än? Eller har jag inte börjat prata om honom?

”Är det... är det någon därute?”, frågar jag och Mike ser på det blodiga handavtrycket mot rutan. ”Jag tyckte jag hörde något slå i rutan. Helvete...”

Och som ni säkert förstår finns inte jag därinne i caféet. Inte egentligen. Och det är därför Mike reser på sig, och inte jag. Därför Mike nästan välter bordet i den hastiga rörelsen, och därför Mike ropar åt de andra gästerna:

”Det är någon därute! Vi måste göra något!”

Judy blöder ur huvudet. Eller, vänta, det gör hon ju inte alls. Glöm det. Det är bara jag som har för bråttom. Vad jag menade var att Judy är tillbaka i själva caféet. Hennes mobil hade ingen teckning, så nu har hon tagit plats bakom kassan igen och sysselsätter sig med att stirra bort mot entrén. Bort mot glasdörren där Mike står och velar med handtaget.

Eric däremot, är kvar precis där han stod sist. Vid ett av de lediga borden. Det närmast kassan. Han har inte lagt märke till Mike, eller till Oscar och Linda. Han står bara där och glör. Tänker inte en tanke. Bara glör. Inte en tanke.

Hade han inte käkat så många stesolid igår, och hade han inte dragit den där jävla linan tjack innan han började jobba – du vet, bara för att komma igång igen liksom – och nu börjat få en relativt mild men ändå otäck avtändning, hade han säkert rusat bort till Mike och skrikit åt honom att inte öppna dörren. Att för i helvete ge fan i dörren.

Men, vad ska man säga, sånt är livet. Skit händer.

Låt oss låtsas att jag är Mike igen. Att jag är Mike och att jag står där vid dörren och fumlar och inte riktigt vet vad jag ska göra, men att jag tänker att något måste jag fan göra det är någon därute jag kan inte bara sitta här och göra ingenting det är någon därute någon som behöver hjälp man kan fan inte klara sig i det där hur jävla länge som... ja, ni förstår. Sådana där tankar som man tänker när man nästan har panik. Eller, vadå nästan?

Hur som helst står jag där, vet inte ens om att jag tvekar, att dörren känns så krånglig för att jag egentligen inte vill gå ut i mörkret, gå ut i skiten i smutsen i det jävla sandhelvetet som virvlar omkring därute. Men jag känner mig tvingad. Det är ju ingen annan som gör något. Ingen annan som ställer upp, och tänk! Tänk om det var jag som var därute! Tänk om det var jag som höll på att kvävas i skiten därute, jag som blödde och bankade mot rutan och... Jag drar ett andetag. Håller det inne. Sedan sliter jag upp dörren.

Såhär ser Oscar det hela:

Ena ögonblicket är caféet där. Nästa är det det inte.

”Få igen dörren!” skriker någon. Inte ens jag kan se vem det är, men jag tror att det är en kvinna. Antagligen är det Lizzy, hon sitter ju närmast. Men kanske är det Linda, jag är som sagt inte säker. För den delen skulle det lika gärna kunna vara en man. Panik gör märkliga saker med människoröster.

För på bara en bråkdels sekund är det nämligen lika svart inne i caféet som utanför. Så det är inte så konstigt att gästerna får panik.

Folk snubblar, stolar välter, någon gråter och någon försvinner in i köket – försöker fly bort mot omklädningsskrubben. Damm virvlar in genom dörrspringorna på toaletten och stackars vad-hon-nu-heter som sitter där med blod forsande från mellan benen sätter händerna för munnen för att kväva ett skrik. Bara Oscar är smart. Han drar direkt ner mössan för ansiktet och klarar sig därför bättre än de andra. Inget host-host för Oscar.

Hans mamma, Linda, har däremot inte samma tur. Hon försöker hostande resa på sig och faller raklång över stolen vid bordet bredvid. Med ett stön och en sprucken läpp försöker hon resa sig upp, ta sig bort mot

dörren för att stänga den, men – host-host – det är ju så svårt när man inte kan andas.

Linda är inte den enda som välter. Den gamla goda Arthur faller raklång han också. Men han försöker inte ens resa sig upp. Och det är inte heller hans läpp som spricker, det är hans skalle.

Exakt vad Lizzy och hennes pojkvän Corey gör har jag ingen aning om. Men jag vet att det inte är någon av dem som till slut får igen dörren. Inte heller är det Eric eller Judy. Och det är inte Sarah. Det är Mike.

Jag har tid. Jag har ingen tid också. Det är märkligt det där. Hur man kan ha all tid i världen och samtidigt ha hur mycket ingen tid som helst.

”Hjälp mig för helvete!”, skriker Mike när han smällt igen dörren bakom sig. ”Han blöder som en gris!” Judy är först att reagera. Och anledningen till att hon reagerar så snabbt är pojken som Mike bär i famnen. Eller, snarare, pojkens nedsmutsade ansikte. Hans otroligt vackra nedsmutsade ansikte. Det är först när hon är framme vid dom, vid Mike och pojken, som hon ser hur mycket han blöder.

3

Mitt hus står ensamt. Jag har aldrig sett öknen förut, och nu är den överallt omkring mig. I varje fönster ser jag den.

Jag trodde den skulle se annorlunda ut. Att öken bara var sand. Men öken är inte bara sand. Inte här i varje fall.

Trädgården kring huset till exempel. Den är inte bara sand. Den är full av korall, torkade växter som har ringlat ihop sig eller sträckts ut över de salta små kornen.

Man hade kunnat tro att jag var någon annanstans. Att jag var på havets botten. Men det här måste vara öken. Jag känner det. Jag känner värmen, hettan. Hur torr värmen är. Och det förklarar allt. Förklarar att det här är öknen. Att jag är ensam i mitt hus, mitt i öknen.

”Vart är Corey”, frågar Lizzy och jag ser mig om. Jävla brud. Det är inte dags för henne att fråga vart hennes pojkvän är riktigt än, så jag tar ett steg tillbaka och frågan försvinner.

Egentligen är det inte hennes fel. Det är jag som fortfarande är för ivrig. Jag som får henne att glömma att Corey står precis bredvid henne.

Istället säger Mike, ”Har ni några filter någonstans? Bandage, förbandslåda eller något?”

”Jag...”, mumlar Judy som fortfarande står bredvid Mike och pojken, stirrande, och jag ger henne en örfil. Hon ruskar på huvudet och ser upp från pojkens ansikte till Mikes. ”Vi har plåster”, viskar hon.

”Filter då? Jag såg att det låg filter utanför när jag kom hit. Har ni fler härinne?”

Judy ser sig om, och allt har blivit rödbrunt. Kanske beiget. Hon tar ett par kvicka steg mot en hylla precis intill toalettdörren och plockar upp en bunt i famnen.

”Här”, säger hon och sträcker ut dem mot Mike, som om han skulle kunna ta emot dem.

”Lägg ut en på golvet”, säger han. ”Det börjar bli tungt.”

Bakom dem gråter Oscar. Han har dragit bort mössan från ansiktet och ser nu att hans mamma blöder. Linda märker det inte.

Hon står bara vid den omkullvälta stolen och stirrar inåt mot cafédisken där Eric fortfarande står kvar. Men det är inte Eric hon tittar på. Det är den gamla mannen som ligger på golvet i en pöl av sitt eget blod, precis framför Erics fötter som hennes blick har fastnat vid.

Hans ena ben rycker till lite då och då, skrapar bort sand från golvet när den prydligt knutna skon sprattlar åt sidan så att man kan se en fläck av det rödvitrutiga mönstret som täcker marken under alla de små salta kornen.

”Är han död?”, frågar hon ingen alls. ”Jag tror att han är död.”

Men Arthur är inte död.

Än så länge är ingen död.

Oscars pappas död började i badrummet. Med att Linda stod i badrummet. Hon duschade inte, utan stod framför spegeln. Den var immig. Någon annan hade varit där precis innan, men hon kan inte minnas om det var Oscar eller hans pappa.

Det var Två år sedan. Två år, tre månader och sexton dagar, exakt. Hon vet detta. Hon håller koll.

”Aj som fan”, hade hon hört honom säga. Hon hade hört det genom dörren och hon hade lett. Han var ju så klumpig. Sedan hade han börjat ropa.

”Linda, kan du komma hit ett ögonblick!”, hade han ropat men hon hade inte svarat, bara fortsatt sminka sig, och han ropade igen.

När hon var klar hade hon gått ut i köket och där satt han vid köksbordet. Helt likblek.

”Jag måste nog till sjukhus”, hade han sagt och hon förstod direkt att något var fel. Något stämde inte med rösten. Hon märkte inte blodet först.

”Vad är det för fel?”

”Jag blöder.”

Sedan hade hon sett. Det var inte rösten det var fel på. Det var hans arm.

Jag gillar inte det här. Det är något som är helt fel. Kanske är det Oscar. Jag vet allt om honom, men jag kan inte sätta fingret på exakt vad det är som stör mig med den lilla snorungen. Kanske är det att han inte är rädd. Jag vill att han ska vara det, men han känner ingen rädsla. Varken sanden eller stormen eller blodet har skrämt honom det minsta.

Det enda han känner är en slags upphetsning. Och jag hatar upphetsade snorungar.

TBC

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Benjamin Jakobsson med Poeter.se id #20076 innehar upphovsrätten